

своето. „Вълкътъ си мѣнява козината, а правтъ никога“! казва една пословица.

На завареницата било много мъчно, разбира се, защото мащеха ѝ пращала на всекъждѣ и въ студъ, и въ дъждъ и въ каль сѣ нежъ. Давала ѝ да върши най-труднитѣ и най-тежкитѣ работи и ѝ наричала съ най-лоши прѣкори. А за ядене ѝ давала много пѣти само по нѣколко изостанѣли сухи кори. Своята си дъщеря пѣкъ държала винѣги при себе си, хранила ѣ съ най-добри ястиета, галила ѣ, милвала ѣ и на никаква работа ѣ не пращала. А бѣдната завареница гледала, търпѣла и само Богу се молила.

Иванъ: Азъ мислѣхъ дѣдо, че мащехата скѣпо ще исплати за това.

Анна: И мене ми се чини, че никога тя не може да избѣгне отъ Божието наказание.

Огнянъ: Тя нѣма да избѣгне, но кога ще бѣде?

Дѣдо: Търпѣйте малко, ще чуете. Единъ день мащехата испратила завареницата си да пасе овцитѣ, като ѝ дала и една пълна кошница съ кѣдели — да ги испреде. Овчарката завъртѣла овцитѣ въ една ливада да пасѣтъ, а тя седнѣла на брѣгътъ на една яма подъ сѣнката на една хубава дива смокиня и наченѣла да преде. Овцитѣ пасли по ливадата и сегисъ-тогисъ си повдигали главитѣ да видѣтъ тамъ ли е пастирката имъ. Изведнѣжъ вретеното ѝ се откъснало и паднѣло у ямата.

Анна: А-а, какъ ли ще го извади, горката?

Огнянъ: Да бѣхъ азъ тамъ, щѣхъ да се спустнѣ въ ямата и да го извадѣхъ.

Дѣдо: Щѣла, не щѣла и тя това направила: спустнѣла се по единъ клонъ, който висѣлъ надъ ямата и слѣзнѣла долу. Но за голѣмо чудо, тя